

Plútó

Ez a füzet két kis állatról szól, hogy lettek kedvencek, hogy lettek családtaggá fogadva. A mi életünk és az ő életük apró konfliktusai, hogy lettek derűs napokká, hogy lettek szinte a mindennapjaik az életünk részévé. Csak még sokáig tartson.

Csizmadia János

Plútó nem egy égitest, nem a világűrben kering, hanem egy tacsó kutya, aki itt futkároz, ugat a kertben. Öklömnyi kiskutyát hoztak Szedresből a balesetben elhunyt kutyánk helyett. Két lobogó fül, két csillogó értelmes szem, az életért örülő, élni akaró kis szörmök bújt ki a szatyorból. A kis barna párás orra a feleségem lábát szimatolta. Az állat ösztöne, a kiskutya tévedhetetlen szimata az első pillanatban megsejtette, ki az aki legfőbb támasza, gondviselője lesz.

Nem tévedett!

Körülálltuk-néztük-ő mindenkihez barátságos farkcsóválással odaszaladt, de a kör vége mindig a feleségem volt. Örültünk neki, megsimogattuk-ő is örült, és örömeiben nem győzte bizonygatni kutyahűségét, ragaszkodását, szeretetét. Az örömködés és ismerkedés közepette felvetődött-mi legyen a neve? Sógornőm egy kis fejtörés után megjegyezte- legyen Plútó! Aztán, mintegy varázsütésre mindenki Plútónak szólította. A kutyának is, mintha tetszett volna a neve, mert még vadabb ugrándozásba kezdett, mintha azon ujjongott volna”de jó, hogy van nevem”. Aztán, mint illik az új családtag meg lett vendégelve, ezt is megette- azt is megette, a tejbe is belelafatyolt- szemlátomást élvezte az életet. Feleségem elkezdett aggódni- biztos elfáradt szegényke, valami jó kis fekhelyet kell neki csinálni, hogy tudjon aranyoskám pihenni. Apu hozzá valami ládát- adta ki a parancsot életem párja- látod, a kiskutya fáradt. Ő meg puha rongydarabokkal bíbelődött, amit a ládába tett, hogy az öklömnyi kutyának, kutyához méltó fekhelye legyen. Aztán jött a további utasítás- ennek a ládának valami tető is kellene, nehogy megfázzon szegény kis állat. Én a legnagyobb szolidaritással hallgattam, ami nem volt valami meggyőző, mert a feleségem nagy nyomatékkal kijelentette- ha lehet akkor most mindjárt fogj hozzá, mert hátha hűvös lesz az éjszaka!

Mit tehettem?

Hozzá fogtam.

Szögelttem, drótoztam és mire beköszöntött az este állt az álmok kutyaháza. Feleségem ugyan talált rajta egy-két hibát, ott nagy a hézag, mutatott az egyik sarokra- huzatot kaphat- itt nagyon lelóg a teteje, piszkált oda az ujjával- még beveri szegényke a kis fejét. Majd odalépett és nagy szakértelemmel húzott egyet jobbra, húzott egyet balra a kutyaházon ugyan én semmi változást nem vettem észre, de ezek után jónak találta az építményt. Ezután már nyugodtan megadta a lakhatási engedélyt. A kiskutya nagyon értelmes pofával nézte végig az építés menetét, úgy láttam, hogy megelégedés csillogott a két kis szemébe. Ezek után következett a fekhely készítése- egy grófnak nem készítik a szállását ilyen féltő odaadással. Még a ráncok is ki lettek simítva az anyagon, nehogy törje a kiskutya oldalát. Nagyon meg volt elégedve mindenki a kiskutya házával, a feleségem olyan büszkén helyezte el Plútót a fekhelyén, mint

egy kis királyfit. A kiskutya körül szuszmatolta a dobozt, és nagyon meg lehetett elégedve, mert olyan vad ficánkolásba kezdett, hogy a szépen megvetett ágyat pillanat alatt tönkretette. Egy gubanc lett a fekhely-feleségem kétségbe esett igyekezettel kezdte rendbe szedni-de a kiskutya újra és újra csak átrendezte. Végén aztán belenyugodtunk, hogy mégis csak ő tudja jobban, mi jó neki. Mikor már teljes volt a káosz, és Plútó is elfáradhatott, leheveredett a kupac oldalába, a fejét a kupac tetején pihentette. Lebegő fülei a fejéhez simultak és csak a kis párás bana orra virított az egész kutyából. Szemei lecsukódtak, horpasza egyetlen mozgással jelezte-alszik. Lábujjhegyen osontunk el, hogy fel ne ébresszük. Feleségem olyan féltő aggodalommal hagyta ott, mint mikor a gyerekeink még picik voltak.

Alaposan megváltozott az életünk-a kutya mindent megváltoztatott. Jönni-menni csak úgy lehetett, ha alaposan lábunk elé néztünk, soha nem lehetett tudni Plútó mikor kerül a lábunk alá. Nem lehetett hangosan beszélni, ha szunyokált, mert ha megfeledkeztem magamról, életem párja komoly dorgálásban részesített. Egy öreg fotel volt a nappali pihenő helye, ahonnan szemmel tudta követni feleségem minden mozdulatát. Ha mély álomba merült, akkor is volt egy nem tudom én hányadik érzéke, ami tudtára adta, hogy a háziasszony elment a boltba. Ő azonnal felugrott és trappolt utána apró lábaival. Az üzletajtó előtti teraszra telepedett és türelmetlenül várta gazdasszonya mikor tér haza. Mikor már kis kutya esze úgy értékelte, hogy több időt van távol, mint illene, elkezdett türelmetlenül toporogni, és időnként egy-egy erőteljesebb nyüszítést küldött a bolt felé. Aztán, ha a nyüszítések és vakkantások hatására sem jelent meg gazdája a bolt előtt, hozzám fordult segítségért. Beiramodott hozzám a fodrászatba, körüszaladt párszor és valami nyüszítés és morgás keverékével irritált, hogy csináljak valamit. Ha mindjárt nem mentem a felszólítására, akkor beugatott párat az ajtón, mintha mondaná "na-mi lesz már"? Kimentem hozzá és vigasztaltam-ne türelmetlenkedj Plútó, nemsokára jön a Mama. Ő leugrott a teraszról és a kerítésen kidugta az orrát, szinte mutatva, hogy hol van az, akit vár. Türelmetlenségét apró nyüszítésekkel jelezte és a szemeit le nem vette a boltajtóról. Mikor aztán a boltajtóban megjelent a várva-várt, rám tekintett, szinte mondta a szeme "na látod"? Olyan örömtáncot járt, hogy kutya legyen a talpán, aki utánozni tudná. A lábamhoz ugrott, dörgölözött és valami öröm morgással köszönte meg a segítségemet. A feleségemet pedig olyan ördögös örömtáncal fogadta, hogy egy darabig nem lehetett lépni tőle. Plútó a feleségem nyomába lépkedve bevonult a konyhába. Megállt a konyha közepén és gyanakvóan figyelt körbe nem újból magára hagyják-e? Amint a feleségem a tűzhely körül tett-vett, a kutya megnyugodott, újra a megszokott biztonságot érezte maga körül, mert szeretett gazdája itt matatott a közelébe. Egy jól irányzott ugrással az öreg fotelba termett, a fejét úgy fektette a két lába közé, hogy azért mindent lásson. Kicsit bizmatlanul pislogott az előbbi elhagyás után, de mikor úgy látta, minden rendben van, újra álomra hajtotta a fejét. Hogy mennyire aludt mélyen, ki tudja? Amint a tűzhely felől finom illatokat sodort felé a szellő, időnként beleszimatozott a levegőbe.

Plútónak nagyon jó étvágya lett, mondhatom mindenevő, mert a csonttól a savanyú uborkáig mindent megevett. Ennél fogva igen szépen fejlődött, és mindjobban uralta a házat. Már nem elégedett meg az öreg fotellel, hanem az én helyemre terpeszkedett és sunyi szemmel figyelte, nem mérgeledök-e miatta. Ha le akartam ülni a kedvenc fotelomba, olyan szemrehányóan nézett rám, olyan vádló tekintettel, hogy inkább leültem egy másik székre. Kezdte ránk erőltetni az akarátát, ezt elég sikeresen csinálta, olyannyira, hogy kezdtük respektálni. Ha leültünk enni, ő nem nyüszített, nem ugrált, nem ugatott, -csupán odaállt mellém

és az orrát odanyomta a lábához. Ezt mind erőteljesebben csinálta, hogy észre kellett venni, a szemei pedig úgy meredtek rám, szinte vádlón közvetítették felém-, „te zabálsz, te tömöd magadba az ételt, én meg itt éhezek melletted”. Ránéztem, és a mindent tudó kutya tekintete, az a könyörgő, vádló nézése, értésemre adta, hogy kér. Nem tudtam ellenállni, és fél rántott szeletemet neki adtam. Ő elvonult vele a kályha mögé és egy-két perc alatt felfalta. Nagyon ízlett neki a menü, mert újból csak nyomta az orrát a lábához. Kért és mind erőteljesebb nyomással követelt-én meg magyaráztam neki: „kiskutyám ez nekem is kell”. Ő mit sem törődött nyájas beszédemmel, csak nyomta az orrát-nyomta erőszakosan, kitartóan. Ránéztem-és szemei vádló nézését nem tudtam állni-a maradék rántott szeletemet még megfelezttem neki. Azt hittem, majd hálásan pislant, hogy tudtomra adja, hogy meg van elégedve velem, hogy köszöni. Nem ezt tette-hanem olyan féle mozdulattal hagyott ott, mintha azt mondaná: „na végremegjött az eszed”. Úgy éreztem, ez a kutya kezd elszemtelenedni, kezdi kihasználni a jószágomat és fittyet hány arra, hogy én keresem neki is a kenyeret. Ahogy befejeztem az evést, látta, hogy nem rágok, nem jár a szám, már nem szóltam neki, érdekes, -máris a feleségem lábát nyomta, mert ő még nem fejezte be az ebédet. Ez a módszer annyira bevált neki, hogy azóta is így terrorizál bennünket-ilyen testi és lelki nyomással. Ennek a kutyának van esze-minden gyengéinket megismerte és ki is használja, hízelgéssel, vagy erőszakkal-de sikerrel. És olyan göggel sétál végig a konyhán, mint aki mindent elért az életben-vagyis ebben a kutya életben, amit akart.

Már egész felnőtt és megemberesedett a nemrég még kis kutya. Feleségem a fő patrónusa-engem csak olyan másodrendű polgárnak tekint. Igaz, hogy egyszer-kétszár már összezördültünk, mert volt olyan cselekedete, amit én nem néztem el. Jó időben nyitva az üzletajtó, ő Plútósága azt vette a fejébe, hogy beül a búra alá és oda tojja szükségletét. Nem tudom ez valami kutya logika, vagy a bosszantásomra kiagyalt módszer. Mikor az első ilyen halmot szétapostam a kövön, bizony nem dicsértem meg ökelmét. Másnap éppen mentem be, mikor WC-nek használta az üzletet. Fogtam a seprűt és úgy barátságosan megcsapkodtam vele a fenekét. Már kifelé kotródása közben acsarkodással fejezte ki nem tetszését. Kint az udvaron felém fordulva forgatta a szemeit, és olyan kutyaátok félét csaholt felém és behúzott farkkal eloldalgott a lugas tövébe. Pár napig, ha találkoztunk, illő távolságra kikerült-tartottuk a haragot. Lesunyta a szemét, mintha szégyellné magát, nem találta a közeledés módját. Aztán egyszer bátorságot, vagy erőt vett ellenszenvén, odasomfordált és oda dörgölődött a lábához. Félre fordította a szemét, úgy lesett fel rám félszemmel, hogy hogyan reagálok. Megsimogattam a fejét-békét kötöttünk-ő ezt úgy bizonyította, hogy felszabadult ugrálással körültáncolt. Majd léte fontosságát bizonyítva elszaladt az ölfa rakás köré, patkány után szimatolt, nagy szorgalommal kutatott körül, minden gyanús illatot ellenőrzött. Mikor visszaszaladt csupa föld volt a kis pofája, mint egy kis hős úgy állított elém, szinte intet a fejével, hogy menjek utána.

Szót fogadtam.

Odaállt egy nagy hasáb fához és szinte mutatta, hogy ott lapul az ellenség. Megmozdítottam a fát és egy rémült patkány ugrott ki alóla.

A kutya utána.

A patkány átbújt a dróton, a kutyát feltartóztatta a kerítés. Mérgeesen ugatott-mint egy nagy fenyegetést zúdította mérgét a patkány után. Dühösen toporzékolt, hogy nem sikerült a vadászat. Át tettem a kerítésen, ment a patkány után, de a beste állatja már talán a harmadik szomszédban trappolt. A kutya csalódottan tért vissza, még egyszer azért még mindent körül szimatolt, és meggyőződött, hogy nincs már féreg a fa alatt. Mintha bocsánatot kérne, olyan

mártír a képpel mászkált körülöttem, hogy elszalajtott a patkányt. Megsimogattam a fejét és megdicsértem, jól van kiskutyám, ha meg nem is fogtuk, de legalább jól megijesztettük. A kudarcot hamar elfelejtettük, mert a szomszéd macskája be merte tenni a lábát Plútó felségterületére. Ettől nagy haragra gerjedt és inaszakadtából a macska után vetette magát. Olyan port kavart maga után, mint egy robogó autó. A macska egy ugrással a fészertetején termett, és ahogy a padlás felé ballagott még visszaneézett a kutyára nagyon csúfondárosan, mintha lenézően mondaná: "na kis hülye gyere utánam". A kutya morgott, vicsorgatta a fogait, rúgta a port a hátsó lábával, mintha arra figyelmeztetné, hogy még egyszer meg ne lássa erre. Elöttem pedig büszkén sétált végig az udvaron, mint aki rendet teremtett a ház körül.

Már egész komoly kutyává érett a Plútó, kiforrtak a tulajdonságai, a jók-a rosszak is, és a bevett szokásaiból nem engedett. Ha valaki hangosabban beszélt, vagy hahotázott, ő azonnal hangos csaholással rontott rá. Nem tűrte a hangoskodást.

Hogy valaki ugra-bugráljon, táncoljon, az sem volt kedvére való, azonnal rendre utasította. Feleségemhez hozzányúlni, vagy megölelni sem lehetett, mert veszélybe került az ember nadrágja. Féltő gonddal vigyázott mindenre, tudta, hogy mi a miénk, mi tartozik hozzánk, azt védte, azt nem engedte elvinni. Tyúkot adtunk a fiaméknak, levágva egy szatyorba vitte kifelé az unokám. Mikor Plútó látta, hogy ennek fele sem tréfa, ez elviszi, a kiskapu előtt neki ugrott és cibálta, tépte a nadrágját. Elég volt kiszabadítani a leányzót a kutya fogai közül. A kutya még egy darabig morgott, zsörtölődött, mint egy vénember, nehezen tudott belenyugodni, hogy elvitték a tyúkot. Arról pedig mindig szeretett tudni ő kutyasága, hogy hol merre jár, mozog a feleségem. Az udvaron is mindig olyan helyre feküdt, hogy az ajtókat szemmel tudja tartani. Ha a napon heverészve elszunyókált, s ha felriadt álmából, azonnal a konyhába ment, ellenőrizni, ott van-e a gazdája. Nem is igen ment be, csak éppen betekintett, és hogyha látta, minden rendben, megnyugodva napozott tovább. Úgy nem jöhetett be senki a kiskapun, hogy észre ne vegye. Az ismerőst barátságos ugatással fogadta, az ismeretlent pedig figyelmeztető csaholással. Ez a csaholás tudtára adta a belépőnek, hogy itt komoly kutya vigyáz a házra. Ha rokonok jöttek, akiket csak évente párszor látott, olyan szeretettel fogadta, olyan kitörő örömmel-kedvességgel, hogy érezzék, itt jó szívvel várják. Ha elmentünk hazulról, mindig búslakodott, és a terasz sarkán ülve gondolataiba merülve várta, hogy mikor jelenünk meg. Egyszerűen szerves része lett Plútó az életünknek, volt aki várt ránk, volt aki örül, kedveskedik, volt akiről gondoskodni kellett. Ha valahonnét megjöttem, kérdeztem tőle-Plútó hol a Mama? Mint aki érti a kérdést, csak válaszolni nem tud, szaladt le a kertbe. Félúton visszaneézett, hogy megyek-e utána, mikor látta, hogy követem a Mamáig meg sem állt. És mennyire boldog volt, hogy tudtunk kommunikálni, hogy megértettük egymást. Kicsit büszke is volt magára, hogy tudott segíteni, hogy megtaláltuk egymást.

Mint egy nagy gyerek, minden este kivonult a házába aludni. A bundával bélelt kutyaház meleg szeretettel várta. Feleségem még be is takargatta Plútóságát úgy, hogy csak a két csillogó szeme és párás kis barna orra látszott ki belőle. A csontot, amit lefekvés előtt kapott, nem ette meg, őrizte egész éjjel, reggel nagy viháncolás közepette futkosott vele és csak utána ette meg. Ez olyan kutyaszertartás lehet, amit minden reggel megismétel. Ez a kutya szerencsés percben született és jó helyre sodorta a sors-vagy a kutyák védő szelleme. Neki nem kellett fájni, éhezni, nem verte senki, mindenki szerette, becézte, simogatta, sokszor még a kedvenc fotelomat is át adtam neki. Már a feketekávét is megkövetelte, ha kávéztunk, olyan kérő, áhítatos pofával telepedett mellénk, szinte könyörgött a szeme, hogy kapjon. Egyszerűen emberszámba vettük a kutyát. Feleségem úgy el tudott vele beszélgetni, mint egy emberrel, ő

olyan értelmes pofával hallgatta, mintha minden szavát értené. Vissza soha nem szólt-ez volta lényege, így ideális beszélgető partnernek bizonyult. Úgy látom, nálunk kutyának lenni is jó. Ő is olyan ragaszkodással viszonyozza jószágunkat, mindig ott van, ahol mi, figyel minden mozdulatot, ha netán valami gyanúsat vesz észre, azonnal beleacsarkodik. Hogyha pedig nem érzi biztonságba magát, odahúzódik a feleségem lábához és onnét lesi a fejleményeket. Sokszor olyan odaadással kísér bennünket, nagy csoda, ha össze nem taposunk. Kis kutya eszével miket gondol, jó volna tudni, hogy jobban megértsük, mit miért csinál. Például, ha enni kap és nem tudja megenni, elviszi az udvar szögletébe és elássza. Ez egy olyan régi kutyatörvény lehet, - vagy szokás, tartalékolni, pedig még nem éhezett nálunk. De az ösztöne azt súgja neki, hogy már az ősök is így tartalékolnak ételmet, és így vészelték át évszázadok viszontagságait. A régi bevált szokás pedig nem hazudhat, jónak bizonyult, ha így beleíródott a kutyák zsigereibe. Úgy látszik, az ősi törvény a kutyáknál is fennmaradt, nemcsak mint egy szokás, hanem a fennmaradás, túlélés arany szabálya. Ő tacsakóságába szorult egy csomó kurázsni, ha a ház előtt idegen kutya kószál, ő úgy támad a kerítésnek, mint egy öldöklő fenevad. Azt persze ő is tudja, hogy a kerítés védelmi vonal, amin nem jön át idegen kutya, és itt belül ő az úr. Egyszer egy nagy kutya, rotweier, vagy mi a fene, valahogy bekerült a kertbe, és bizony csúfos menekülésbe kényszerült a Plútó. Az én nagyszájú, kurázsni kutyám a hátam mögül kandikált ki, míg én a vasvillával el nem ühüngettem ezt a behemót dögöt. Ő utána olyanféle hettykeséggel ugrált körbe, szinte a szeme azt mondta, "na ugye elkergettük"? Hát igen-ketten érünk egy nagy kutyát. No de hát nem azért tartjuk Plútót, hogy harci eb legyen, hanem legyen kiről gondoskodni, és kapucsengő helyett jelezze, ha jön valaki hozzánk. Ezen kívül van egy önként vállalt feladata, időnként végigszalad a kerten és ha netán egy csirke átrepült a kerítésen, azt rövid úton kitoloncolja. Vagy úgy, hogy megijeszti és az visszarepül, vagy ha nem, akkor a lábával lefogja és addig ugat, amíg valaki nem megy segíteni. Tehát hasznos munkát is végez ökelme, a dicséretet egy-egy ilyen akció után el is várja. Az udvaron pedig feltartott fejjel nyargal végig, mikor a jó munka dicséretét bekaszírozta. A kutyának is kell a dicséret, kell a jó szó, a kutyát is emberszámba illik venni. A kutya ért az emberi szó hangsúlyaiból, érti mikor hívják, mert rosszat csinált-akkor leszegett fejjel, sunnyogva megy a gazdi felé, és csak többszöri körbejárás után közelíti meg. Azt is megérti, ha valamelyik bokor alatt hűsöl és keressük nem elkószált-e, mert a hívásra csak kivakkant egyet, ezzel azt is jelezve, hogy hagyjuk már békén. Azt is megérti a hangunk színéből, ha csont van kilátásba, mert akkor azonnal nyargal befelé, és a legnyájasabb nézést produkálja. A feleségem a szájába adja a nagy csontot, amit feltartott fejjel visz el előttem, amint felnéz rám, szinte mondja a nézése "idenézz pupák, mit kaptam" és büszkén kivonul a pince tetejére falatozni. Evés közben aztán nem ismer tréfát-ha valaki közeledik feléje, először csak véstesen forgatja a szemeit, olyan formán, hogy többször látni a fehér részét, mint a barnát. Ha ezután sem tágít az illető, hanem csak közelít, kivillantja hófehér fogait, mint egy prérifarkas. Felveszi a támadó pózt, a csontot a lábaival védi, és mérgesen a vélt támadó felé vakkant. Aztán a hívatlan ellenfél rendszerint visszavonul, a kutya sanda szemmel figyel mindaddig, amíg a távolságot megbízhatóan nem látja. Csak azután kezd újból önfeledt falatozásba, szinte harcot vív a nagydarab csonttal ami a kutya éhes szorgalmától egyre zsugorodik. A jóllakás után a vizes edényhez vonul és ütemes lefetyeléssel oltja szomját. Úgy szieztáznai, mint ez a kutya, talán még a mediterrán emberek sem tudnak, úgy átadni magát a semmittevés gyönyörének, úgy lazítani, úgy élvezni az életet. Valami gyönyörűség, ahogy elereszti magát a gondtalan pihenés, a szunyókálás, ernyedt kábulatába.

Kutya egy élet mondhatom!

A szomszédék macskája kileste, vagy macskaösztöne megsúgta, most szabad a pálya, - szunyókál a kutya. A maradék csont illata megcsapta az orrát, és a csábos illatoknak nem tudott ellenállni, szép csendben oda settenkedett. A kutya felpislantott nagy lustaságából-restségből, vagy jóllakott ember jóindulatától, még csak nem is vakkantott a macska felé. Mint

aki nem látott semmit, vagy nem is akart, újból becsukta a szemeit és aludt tovább. A macska falt gyorsan, kihasználta a kutya lustaságát, tudta ő is, hogy ez egy ritka különleges eset. A macskának is sikerült magát degeszre enni, száját nyalogatva körülnézett és elosont a szomszéd padlására pihenni. Álmos csend telepedett az udvarra, a szél jótékony fuvallata, egy kicsit enyhítette a meleget, minden pihegett, pihent a nagy meleg békességben.

Voltak idáig is kutyáink, de ekkora ragaszkodást, ekkora kutyahűséget még egyiknél sem vettem észre. Ha elmegyünk hazulról, míg meg nem jövünk, sem eszik, sem iszik - csak vár. Ül a kiskapuba, füleit hegyezve, lesi, mikor ér hozzá egy ismerős hang. Ha ismerős jön az úton és odaszól: "kit vársz Plútó?" Ő olyan örömfélét mutat, aztán siet lerázni a kérdezőt, mert zavarja a figyelésbe. Ha megérkezünk, úgy ugrál, mint egy kis esztét, a farkát úgy csóválja, hogy szinte az egész kutya csóválja magát. Örömeiben vakkant egyet-egyet, és a vicsorgása olyan, mint aki boldogan nevet. Morgásával fejezi azt az örömet, amit érez, olyan ez, mint valami pantomim játék, ki kell találni mi-mit jelent. Mi igyekszünk is megfeleni a kutya elvárásainak.

Azt hiszem, többé-kevésbé sikerül is.

Mikor kellőképpen kiörömkölte magát, gondolom rátörhet az éhség és a szomjúság, mert a bejárati ajtónak ugrál, a fejével pedig türelmetlenül integet: "nyisd már ki". Amint nyílik az ajtó, beront a kis eszeveszett és eszik-iszik felváltva mint a szakadtló. Mikor degeszre ette magát és megbizonyosodott, hogy végleg itthon vagyunk, bevackolja magát a rekamié sarkába olyan göggel, mint egy gróf, és álomra hajtja a fejét. A kutyának is kell a biztonság, kell, hogy érezze a gazdi jelenlétét, ami megnyugtatja, ami biztonságot ad. A kutya emberfüggő, de az ember is tud kutyafüggő lenni. Ha a feleségem tíz percig nem látja a Plútót, már kérdezi nem láttad, merre van? Tehát kis idő után már hiányolják egymást, és úgy jó, ha tudnak a másik hollétéről.

Én már hangos szót sem ejtethetek, mert a feleségem azonnal rám sziszeg: "nem látod, alszik a Plútó"! Látom, persze, hogy látom, de hát bocs-bocs megfélekeztem róla. Csendben leszek, meghúszom magam a fotelba, kezdek úgy viselkedni, mint a megfenyített gyerek. Nem is értem, hogy tudtunk ilyen idomítottan hozzánőni a kutya szokásaihoz, melyek már kezdenek abnormálissá válni. Megfigyeltem, ha a feleségem egy kicsit babusgatja, még pöszén is beszél hozzá, mint a kisgyerekhez. A kutyának azt hiszem mindegy, milyen a kedvesség-normális, vagy pösze, ő ezt is, azt is jó szívvvel fogadja. Ez olyan forma, amit ma sem tudok megérteni, pedig még gyerekkorom furcsa emléke. Ugyanis még ma is feldolgozatlan bennem, hogy Kalita bácsi miért hordta tejeskannába a bort a pincéből. Miért nem demizsonba vagy üvegekbe, a tarisznyába, ami a bevett szokás volt. Sokszor micsoda részegen, hogy esett-kelt az öreg, de soha nem láttuk, hogy kidőlt volna a bor. Most már fölötlik bennem több kérdés, több kétkedés, és próbálom megfejteni a rejtélyt.

Talán nem is volt bor abba a kannába?

Vagy óvta az Isten is a részegembert, mindig oda terítette a paplant, ahova esett. Ez a kutya is valahogy így lehet, mindig van aki paplant terít alá, van aki óvja, van aki eteti, szereti, vigyáz rá. Ennek a kutyának biztos behallatszik az ugatása a mennyországba, és meg is hallják azt, mert élete úgy alakult idáig, amit talán onnét fönről irányítanak. A kutya élet földi titkait és jóságát, és azt a csodálatos jó módot, amibe része van, talán föl sem fogja. Csak éli, élvezi azt a rövid életet, ami a kutyáknak kiméredtetett. Mi pedig hűséges segítők, vagy szolgálói vagyunk, ha sokszor nehezünkre is esik. Hát kutya világot élünk. Azt a kutya mindenit neki.

Az elkényeztetett gyerek azt hiszem úgy gondolja, hogy neki többet szabad, mint másnak. Ez a kutya is azt hiszem ilyen formán gondolkodik. Ha pórázt akarok a nyakára tenni

acsarkodik,morog,harapni kész,nem engedi.Addig nem is volt baj,amíg el nem érkezett az eb oltás ideje.Meglett a nagy gond,hogyan lesz Plútó elvezetve,hogyan lesz beoltva?Majd elsétál velem-mondom én könnyedén,és ott megfogom a két fülét a doki meg beoltja.Nem úgy van az Papa,csttan fel életem párja,-aztán ha szegényke oda talál szaladni valami nagy behemót kutyához,mire te észreveszed,már szét is tépte.Ugyan már-legyintek,ne láss mindjárt rémképeket.Mit ne lássak?-értetlenkedik a feleségem,hát te képes volnál ilyen veszélynek kitenni Plútót?-Láttad te is,némelyik nagy döggel alig bír a gazdája,egy ilyennek semmiség széttépni azt a kis kutyát.És rémült szemekkel ecseteli tovább,hogy hány,meg hány darabra tépné szét azt a szegény kis állatot.Gondolom már rémképeket is lát-Plútó széttépett,véres porcikái lebegnek a szeme előtt.Kétségbeesésében csak tób-láb a konyhában,tanácsalanságában azt sem tudja,mit csináljon.Találj ki valamit-förmed rám-és kivágja a leghatásosabb trómfot-hisz te vagy a férfi.Ez igaz,ismerem el-de hát még nem voltam hasonló helyzetben,és ami azt illeti elég bambán álltam a dolog mellé.Feleségem tehetetlenségében kiment fáért,én addig a szájkosarat a kutyára tettem-hónom alá kaptam,csak annyit szóltam vissza-mi megyünk.Még hallottam,feleségem kapkod a levegő után meglepetésében,csak állt,mint akinek földbe gyökeredzik a lába.Kiviharoztunk az utcára,ahol Plútó már olyan szelíden viselkedett,olyan meglepetten,akár egy csecsemő.A doktorúr pillanat alatt beoltotta,én letettem mellém a földre,mert már zsibadt a kezem a súlya alatt.Amint a földre ért megrázta a fejét olyan erővel,hogy a fülei is úgy csattogtak,mint mikor légycsapóval ütik a legyeket.Még fizettem,ő már egy lánykutyával enyelgett,úgy láttam,a fülébe sugdosott valamit,biztos,hogy valami szépet,mert a hölgy nagyon barátságosan csóválta a farkát.Én invitáltam,hogy sétáljunk haza,neki ez nem nagyon akaródzott az udvarlás ilyen stádiumában.Mégis csak elindult velem,amint láttam azért visszakacsintott a kutyahölgynek búcsúzóul.A szomszéd ház előtti bokornál szinte eltűnt a sűrűben,mintha bújócskát akarna velem játszani.Amint jobban szemügyre vettem látom,hogy minden bokrot módszeresen körül vizek.Ezt olyan virtuális kutyaszertartás szerint végezte,amit előre nem lehet megszervezni,ez egy rögtönzött ténykedése volt.Nem tudom,milyen megfontolásból,a legnagyobb bokor tövében a nagydolgot is elvégezte.Így aztán minden belső terhétől megszabadulva vidáman baktatott utánam.Úgy láttam élvezte a szabadságot,de azt is láttam,hogy nem nagyon tud ezzel a nagy szabadsággal mit kezdeni.Nézelődött-nézte az utca forgatagát,szinte csodálkozott a nagy nyüzsgésen.Egy nagy loncsos kutyát vezetett egy gazdi,aki esztelenségébe majd elrántotta az embert.Plútó egy kicsit megállt,elcsodálkozott a loncsos kutya viselkedésén,kicsit megcsóválta a farkát és iramodott utánam.Feleségem a kiskapuba várt bennünket és már messziről hallatszott csodálkozó dicsérete-becsületére legyen mondva,a dicséret nem csak a kutyának szólt.Mikor Plútó felfogta,hogy ki várja a kapuba,úgy rohant el mellettem,mint egy rakéta,és eszeveszett örömeiben majd feldöntötte a Mamát.Olyan önfeledt örömködésbe voltak,hogy észre sem vették az utca csodálkozó népét.A járdán olyan büszkén vonult befelé,szinte dicsekedte mozgása,lássátok még csak nem is jajgattam.Olyan jó étvágygal ette a tápot,mintha használt volna neki az injekció.A bélféreg elleni tablettát a tejbe áztatva belefetyelte,így már aztán védve van a kutya a betegségek ellen.Jóllakottan elnyújtózott a fekhelyén és édes álomba merült.Valamit álmodhatott,mert időnként rúgott a lábával és jobbra-balra fordult nyöszörögve.

Talán szépek lehetnek az álmai?

Miért ne?

A kutyák is álmodhatnak szépeket,jókat,lehet nekik is rossz,vagy édes álmuk.

Kár,hogy nem tudnak mesélni róla.

Ha nehezen is,de megjött a tavasz,bársonyos melegével simogat a napsugár.Zöldel a fű,virágznak a fák,jólesik kiülni a napra,melegedni,élvezni a tavaszi szellő babusgatását.Plútó is napozik,sütteti a hasát és hunyorog a napsütésbe.A nyitott ajtóban fekszik,olyan formán,hogy a feje kívül van az udvaron,a teste pedig bent a folyosón.Ebből a praktikus fekvésből szemmel tudja tartani az udvart és a Mama tartózkodási helyét,ténykedését.Ez úgy látszik,nagyon fontos a számára,ez a mindenfelé látás,ez adja a biztonságot ökelmének.Egy hibája azonban volt a fekhely kiválasztással,mert ha ki vagy bementünk,a kutya mindig útban volt.Mászkalásaink során mi is és a kutya is mindig a nem tetszésünket adtuk egymás tudtára.Mi hangoskodással,a kutya pedig megvető pillantásaival.Hogy ezt a súrlódást elkerüljük,a feleségemnek jött egy zsenge tavaszi ötlete-mégpedig,kellene egy kutyaház a Plútónak.Én már húztam a szám,kezdtém rosszat sejteni.Nézd Papa?-ide tennék a pince mellé,innét mindent látna,mindent szemmel tudna tartani,biztos,hogy jól érezné magát benne.Az ötlet hallatán engem olyan tavaszi fáradtság fogott el,hogy mozdulni sem tudtam.A feleségem pedig tovább folytatta,nagy átéléssel dicsérte szakmai tudásomat,nagyon kedvesen a tudtomra adta-nem tart neked soká összeütni egy kutyaházat.Ránéztem-A télen felgyülemlett összes keserűségével a szemeimbe,és egy hatalmas sóhajjal kinyögtem-majd meglesz.Ez a kijelentés valahogy nem tetszett asszonyomnak,de azért nagy nyájasan kérlelt,ugye megcsinálod?-Tudod,olyan szép kis teteje is legyen,hogy be ne ázzon,olyan formát gondoltam,olyan legyen,mint az embereknek a nyaraló.Biztos nagyon jól érezné magát a Plútó,biztos nagyon örülne neki.Úszómedencét ne építse,jegyeztem meg epésen?Honnét tudod te előre,hogy örülne neki-hisz nem gondokodsz kutyaésszel?Nem-nem,cssttnt fel nejem-de én tudom,teveled meg nem lehet rendesen beszélni!Azzal becsapta az ajtót,bement.Engem ott hagyott kétségbeesetten egy megbízással,ami kóválygott bennem,körülöttem,mint egy lidérces álom.Még nem állt össze a fejemben a kutyaház terve,még nem indult be a képzeletem-a fantáziámban még nem jelent meg az ideális kutyalak komplett épülete.Amíg meg nem száll az építés ihlete,addig nem vagyok képes egy szöveget elverni becsülettel.Mikor aztán összeáll a kutyaház teljes képe a kobakomba,képes vagyok egy nap alatt megalkotni a kutyapanziót.De addig ne sürgessenek,mert olyan ellenszenvet vált ki belőlem,olyan csömört,vagy utálatot,olyasfélét-mint mikor gyomor nem bírja a zsíros ételt.Hát én most pont ilyen stádiumban vagyok ezen megbízatásommal kapcsolatban.

Azért mintha valami lassan kezdene beindulni az agyam egyik csücskébe,mert már kezdenek a gondolataim motoszkálni.Olyan halványan,mint a tavaszi köd,kezd egy-két terv szövödni.Aztán lehet,hogy egy varázsütésre,egy hirtelen szikra kipattanásával beindul szervezetem gépezete és egyik percről a másikra,látó,alkotó kutyaház építő leszek.Akkor már nem berzenkednek ellene az idegeim,hanem beletörődve-mit beletörődve?Hanem lelkesen,odaadóan küzdök,teszem a dolgom örömmel.De addig még várni kell,mert lelkesedésem apró tüneteit egy apró torokgyulladás az érdektelenségbe söpörte.Most nincs kedves semmihez sem,nemhogy egy rám erőltetett kutyaház építéséhez.Remélem túljutok ezen a krízishelyzeten és hamarosan jókedvvel teszem a dolgom.A feleségem,a kutyaam,a magam örömére.

Na végre-na végre,hogy neki fogtál!

Ezek a lelkesítő szavak szállnak felém,melyet a feleségem küld csábos mosolyába bugyolálva.Én nem szólok,csak hallgatok,fürészelek,szögelek és kicsit dohogok,mert elmértem a homlokzati faros lemez méretét.De izzadásom és szorgalmam,valamint leleményem eredménye,hogy elkészült a régen várt kutyaház.Lefestve,kiglancolva ott áll az álmok háza a bejárati ajtóval szemben.A tetejére piros betűkkel festettem a tulajdonos

nevét,hogy mindenki lássa és tudja,kié ez a lak.Aránylag a Nejem is meg volt elégedve-bár ő valamivel nagyobbra gondolt,olyan tágasabbra,kicsit lakájosabbra-a végén már ő sem tudta,milyenre.Én viszont nem firtattam,hogy mit ért ez alatt,hanem rá bízom,hogy a belsejét rendezze be.Egy megszokott bunda darab került fekhelyül,abból a logikából kiindulva,hogy az ismerős illatok hatására Plútó mindjárt birtokba veszi.

Mondanom sem kell,nem így történt.

A kutyát invitáltuk,hogy nézze meg,hogy megfelel-e az igényének,elégé esztétikusnak találja-e?Plútó állt és nézte-olyan értetlen képpel,olyan érdektelenül,mint aki azt sem érti,mit akarunk.Forgatta a fejét jobbra-balra és az istennek sem tette be a lábát az új házba.Feleségem finom csontokat dobált be a kutyaházba,hogy valahogy megtörje a kutya ellenállását.Úgy annyira sikerült,hogy a csontot kihozta és a megszokott helyére,a pince tetejére vitte falatozni.Én úgy látom ellenszenves neki az építmény,nem érdekli,valahogy nem nyerte el a tetszését.Ha jár-kél az udvaron,úgy elkerüli,mintha nem is létezne.Lehet,hogy valami sanda gyanú kínozza,hogy becsapjuk,vagy át akarjuk verni,netán valami rosszat akarunk rá erőltetni.Nem tudom-de azt látom,hogy idegenkedik befeküdni,jobban szeret az ajtó küszöbön pihenni,hiába,nagy úr a megszokás.Gondolom ökelme nem is sejti,hogy ez az építmény neki készült,ő érte van,az ő kényelmét hivatott szolgálniRájön-e később-vagy valaha,hogy jót akarunk neki,kedveskedni,kedvébe járni?Én meg most úgy látom,hogy feleslegesen izzadtam,dolgoztam-kutyába sem veszi a munkám.Ez már csőd-a kutyalogikai ismereteink nagy-nagy hiányossága.Van még mit bepótolni ezen a téren!Plútó pedi nem észlel semmit a mi aggodásunkból,ő éli,mint eddig gondtalan kutyaéletét.Én már bele is törődtem-ilyen az élet,sikerek-kudarok,most a kudarc győzött.A feleségem makacsabb,nem akarja tudomásul venni,hogy az ő általa megálmodott kutyaház nem tetszik-sőt,nem kell a gazdájának.Ő többször csalja és bízta Plútót,hogy legalább egy kicsit feküdjön bele,legalább próbálja meg.A kutya pedig hajthatatlan,csak be néz és beugat egyet-mintha félne a házikó belsejétől.Feleségem hosszas töprengés után arra a bölcs megállapításra jutott,hogy alacsony a házikó eleje,azért idegenkedik tőle Plútó.Hajam az égnek áll-mert motoszkál bennem a gyanú,hogy a következő óhaj az lesz”Papa alakítsd át a kutyaházat”!Amire bizony már nem vagyok hajlandó,mert ha úgy sem lesz megelégedve Plútó,akkor kezdődik minden előről.Nekem ehhez nincs kedvem és más dolgom is akad,mint hogy a kutya házát alakítsam át hétről-hétre.Ez a kutya bolonddá tesz bennünket,bocs,dehogy ő-hanem a feleségem találta ki az egészet.Őt az a tévhit vezérli,hogy ez biztos,hogy jó a kutyának-ha pedig nem úgy van ahogy gondolta-akkor én rontottam el valamit.

Hát őrlődöm-a kutya pedig fittyet hány az egészre,éli a megszokott életét.Hiába-a megszokás a hagyomány kutyáéknál is sokat számít,ők is nehezen szakítanak vele.Ez a kutyavilág pedig ránk telepszik anélkül,hogy Plútó tudna róla.Úgy látszik,ezeket a problémákat mi gerjesztjük mesterségesen és van úgy,hogy szenvedünk is tőle.

Hát kell ez nekünk?

Mintha az égből pottyant volna le,vagy a semmiből kiszállva ott sétált,dorombolt a padláslépcső előtt.Kis tarka macska úgy kellett magát,olyan kényesen,mint az eladó lány,akinek minden törekvése,hogy észre vegyék.A padláslépcső a biztonságos visszavonulást biztosította,ha netán kedvezőtlenül fogadják a kis jövevényt.Gondolom az éjszaka is kényszerítette,hogy megpróbálja magát befogadtatni valami barátságos helyre.Furfangos kis eszével igyekezett a legelőnyösebb oldalát mutatni.Bár mind a két oldala elég girhes képet nyújtott,látszott rajta a nélkülözés,hogy több hete már nem lakhatott jól.Plútó ébersége hívta fel rá a figyelmünket,aki úgy közelített feléje,mint egy ismeretlen,félelmes tárgyhoz.Messziről járta körbe,mint a forró kását,fél szemével a macska

viselkedését figyelte. A cica felpúposította hátát, minden szőrszála az égnek állt, szemeiben valami nagy elszántság tükröződött. A kutya sejtette, hogy a macskában mindenre elszánt kis vetélytárs lapul, mert nem merte megtámadni. Úgy vettem észre, hogy barátságos gesztusokkal közeledett, még a nézése is meglágyult és várt, hogy a másik is tegyen egy-két barátságos lépést. A macska nem sokt teketóriázott, odasétált a kutyához, az álla alá dörgölözött, a farkával pedig megcsiklandozta az orrát. Plútó egy kicsit felkapta a fejét, meglepte ez a barátság és ha nem is kedvesen, de eltúrte, hogy a macska körül dorombolja. A kis okos macska észrevette, hogy megnyerte a csatát, és kísérgette az új barátot hízelkedve. A kutya túrte-mintha tetszett volna neki is az új ismeretség, és büszkén mutatta a cicának az udvari birodalmát. Amint így nagy békességben körülnéztek, a cica valamitől megijedt és uccu neki elkezdett szaladni. A kutya ezt nem vette jó néven, utána vetette magát, vakkantott egyet-kettőt a nem tetszése jeléül. Ettől a macska még vadabb vágtaba kezdett, riadalma jeléül felborzolta a szőrét és a padláslépcsőről fújt, sziszegett a kutyára. Az egyik lábát felemelte védekezésre, karmait kiengedve fenyegette Plútót. Annak köszönhető, hogy nem lett nagyobb konfliktus, hogy feleségem minden tekintélyét latba vetette, hogy a kutyát jobb belátásra bírja. Plútó hajlott a jó szóra, és sűrű farkcsóválással jelezte szent a béke, tévedés volt az egész. A macska is egy-két lépcsőt lejjebb szállt-látszott rajta, hogy nem nagyon hisz a kutyának. A kutya lefeküdt, az állát a két első lábára tette, a békesség jeleként még a szemét is becsukta. A kismacska ösztöne megsúgta, itt a békülés ideje, és szépen oda sétált a Plútó mellé. Nem is volt semmi baj, félre tették a hagyományos kutya-macska viszálykodást, és csendes áhitattal szemlélték egymást. Addig nem is volt baj, míg el nem jött a vacsora ideje. A macska mint jó barátod oda ment a kutyához, -mintha mondta volna-na had kóstolom meg, te mit kapsz. Erre a kutya se szó, se beszéd, nekiugrott a cicának, harapta, húzta, vont, alig tudtuk kiszabadítani szegénykét a kutya fogai közül. Megtépve, vérző kis pofával a székre ugrott, ott már nem érte el a kutya, és olyan csodálkozás féle volt a szemében "hát ezt meg miért tette"? Aztán később rájöhettek az okára, mert a kutya tányérját messzire elkerülte. Ennek a macskának még sokat kell tanulni, mert a háziállatnak még a legelemibb szabályait sem ismeri. Honnan is tudná szegény, a padláson ilyen nem tanítanak. A napokban is felment az asztalra és belemászott a levesbe, amint rázogatta a lábait szóródott szanaszét a zsíros lé, a feleségem nagy-nagy örömeire. A macska mászta leves a moslékba került-bár én váltig állítottam, meg lehet azt enni-tiszta kis állat a cica. Szóra sem méltatott nejem, fogta a macskát és megfürdette, és alaposan megpirongatta a torkossága miatt. Plútó pedig nézte-nézte, hogy megjárta a macska és mintha sajnálta volna egy kicsit. Úgy járkált körülötte, mint aki kedvébe akar tenni, mint aki a bajba jutottnak a segítségét kínálja fel. Megértése jeléül megnyalta a macska vizes fülét-aki dörgölözéssel és dorombolással köszönte meg. Nagy-nagy békesség telepedett a házra, a macska a napon szárította magát, a kutya pedig vigyázta békességét. Barátok lettek?

Talán a szolidaritás közelebb hozta őket egymáshoz, ami nagy szó kutya és macska között. Talán megtanulják az együttélés szabályait és meglesznek itt körülöttünk jólétben, biztonságban? Sokszor az értelmes emberek lelki világának is nehéz, vagy nem lehet eligazodni, -akkor mit várjon az ember két kis állattól!?

Most már úgy látom összeszokik, megbarátkozik ez a két kis háziállat. megszokják egymás jelenlétét, egymás szokásait és már nem ellenséget látnak a másikban. Bár Plútón észrevenni egyfajta féltékenységet, mert nehezményezi, hogy Mirci, a cica is szeretve van. Nem nézi jó szemmel a macska hízelgését-amint dorombolva belefekszik a Mama ölébe. Pedig feleségem váltig nyugtatja, hogy Plútó téged is szeret a Mama, de látod, a cica még pici, őt még dédelgetni kell. Plútó nem acsarkodik, nem morog, hanem csak hátat fordít, még látni sem szereti a

macskát,hanem mímeli az alvó kutyát megbántottságában.Ilyenkor nem szereti,ha megsimogatják,mint a durcás gyerek aki tehetetlenségében bújik mindenki előtt.A macska ebből mit sem vesz észre és produkálja magát-a Mama öléből,mint egy mókus ugrik át az én ölembe-majd ha megunja magát,akkor vissza.Plútó ezt nagy ellenszenvvel szemléli,szinte látszik rajta,hogy utálkozik.A macskát egy betolakodott senkiházi kis vakarcsnak tarja.De becsületére legyen,hogy nem bántja,magába folytatja az ellenszenvét,mint egy igazi úr.A Mama meg-meg simogatja,amit valami durcás,nem tetsző morgással és halk acsarkodással fogad.Nehéz megengesztelni,fáj neki,hogy fele szeretetünk a macskáé.

Érthető-nemrég még mind az övé volt.

Ez a kis erőszakos macska kiharcolta magának az elsőbbséget,mivel testi felépítése is lehetővé teszi,hogy egy ugrással az ölünkbe teremjen.És meg is teszi,mert ott nagyon jól érzi magát,a két lábával dagasztja a ruhát,közbe egész litániát dorombol.Olyan huncutul kedves tud lenni,hogy nincs szívünk letenni,amikor olyan fenségesen érzi magát.Már mind a két állat tanult egymás erényéből és egymás hibájából,már egyik a másik tányérjához nem közelít.Bár Plútó még egy kicsit bizalmatlan,mert evés közben egyik szemével mindig a macskát lesi.Úgy látom,tanult a múltkori megtépésből-azóta betartja a szabályt.Ha a cica a fotelban alszik,Plútó csak odaszagol,az ismerős illatot érezve megnyugodva tovább ballag.Szóval már félti,már ellenőrzi a Mircit,nehogy valami idegen tolakodjon be a helyére.A feleségemet most már nem egy állat kíséreti,hanem kettő,és ezt olyan kedvesen,aranyosan teszik,hogy még csak haragudni se lehet rájuk.Életem párja nem mondja ki,de én látom,hogy kicsit büszke is,hogy ez a két kis házi kedvenc ilyen nagy ragaszkodással kötődik hozzá.Ha leül,máris körülveszik hízelkedéssel,nyájas dörgölözéssel,hálát adva a szeretetért.Van úgy,hogy terhes ez a hízelkedés,sőt van úgy,hogy bosszantó is.Dehát honnan tudná ez a két kis elkényeztetett állat,hogy miből mi az ideális.Ezt még sok ember sem tudja!Remélem egyszer azt is megtanulják,hogy a kapcsolatuk,a ragaszkodásuk kiegyensúlyozott legyen.Addig is marad a türelem és a megértés,és ahogy a mese mondja,élünk boldogan,amíg meg nem halunk.

Rájöttünk egy nagy tévedésünkre,mert ahogy fejlődött-kiütközött férfiassága,ugyanis a cica nem lány,hanem kandúr.A nagy családi macskaszerető társaság úgy ítélte meg,hogy lány és ezért kapta a Mirci nevet.Most pedig itt a valóság,kandúrra nem illik a Mirci név,ezen változtatni kell.Szerény javaslatomra egy betű megváltoztatásával a Marci névre kereszteltetett.A valamikori kis girhes Mirci mostanra tekintélyes macskává nőtte ki magát.Plútó még mindig a felügyelete alatt igyekszik tartani,látszik,hogy határozott elképzelései vannak,hogy mit szabad és mit nem Marcinak.Van amikor Marci kijátsza Plútó éberségét,megfigyeli amikor elbóbiskol,akkor aztán a székek és az asztal takarásában odaoson a tányérjához.Persze az evés ropogtatással jár,és erre felfigyel kutyasága.Van úgy,hogy a jó szándék,vagy a lustaság teszi,amit nem lehet megfejtteni,hagyja,hogy a cica nyugodtan lakmározzon.Olyan is van,amikor az irigység vagy a rosszindulat irányítja az ebet,akkor ráront a macskára,meghentergeti és zord ugatással megfenyegeti.De újabban már Marci nem igen fél Plútótól,hanem igazi kandúrhoz méltóan felveszi a harcot-nagy pofonokat osztogat a meglepett kutya képébe.Lassan kezd kialakulni a hatalmi egyensúly.Marci a Mama ölébe telepszik,Plútó,ha rossz kedvében van villámgyorsan odaugrik és lerántja a köre.Ez már az irigység a javából,mert ő kutyasága mellé telepszik és ölébe hajtja a fejét.A szemével szinte mondja,látod hülye macska engem szeretnek jobban.A macska taktikából elnyújtózik a széken,mély álmodt színlelve,hogy a kutyát átverje.Amikor a kutya úgy érzi,hogy rendet teremtett,megnyugodva önfeledt szundikálásba kezd,a macska egy ugrással máris a Mama ölébe terem.Ekkor már úgy csinál Plútó,mintha észre sem venné-ez engedékenység,vagy kutyalovagiasság?Így aztán nem kell mindig harcolni és a tekintélye sem csorbul.Hát az

állatok között is van taktika, megalkuvás és kompromisszum. Este, mikor lefeküdni viszi őket a feleségem, mindkettőnek készít egy kis elemózsiát éjszakára. A Marci a padlás lépcsőjén azonnal elfogyasztja, nehogy valami kóbor macska elegye előle. Plútó reggelig őrzi a vacsorát, és csak reggel egy ki-be járkálási rituálé ceremóniája közben fogyasztja el. Amint feleségem felszólítja őket "gyerekek gyertek aludni" a kutya indul elsőnek. A macska lesi, hogy Plútó már megy, már az ajtó közelében jár, mikor utána iramodik, az ajtónál már átugorja, hogy ő érjen ki elsőnek. Ez valami macska szeszély, vagy logika lehet, ami minden este megismétlődik. Nekünk pedig mindennapi dolgunk-dolgunk?-kötelességünk, hogy ezt a két kis állatot jóllakottnak, boldognak lássuk. Ez a kiegyensúlyozott kapcsolat azt hiszem példa ként állhat ember és állat előtt-most és mindörökké.

Plútó nincs többé, Plútó elpusztult-megölték a gyilkos kutyák. Nagy behemót dögök rátámadtak, megfojtották. Feleségem elsiratta, mint kedves családtagot-ott alusza álmát a körtefa árnyékában, ahol virágok szegélyezik a kertet. A macskának is hiányzik, egy darabig leste, várta, hogy előjön, most már érzi, hogy nincs és birtokba veheti kedvenc fekvőhelyét. Marci maga maradt egyeduralkodó háziállat, aki dorombolásával hízelkedik, igyekszik pótolni kutyatársát. Azt hiszem, ez volt az utolsó kutyánk, ez volta legkedvesebb, utána már nem jöhet másik. Még sokáig fáj az elvesztése, még sokáig emlegetjük, a róla készült fényképeket meg-megnézegetjük. Ragaszkodó, hűséges kis állat volt, mi is olyan ragaszkodással vigyázzuk emlékét.